

Perdre per tornar a guanyar

Aquell era el meu 10è canvi. Ja m'havia acostumat a no tenir rutines. Simplement, a modificar-les cada mes, el temps màxim que tenia per prendre la difícil decisió. Cada cop tenia menys esperança. I això que diuen que és l'últim que es perd. Però com que jo ja ho havia perdut tot, suposo que és l'únic que em faltava. Només feia deu mesos que la meva àvia s'havia mort. Alguns pensaran que no és per a tant. Però per mi ho era tot. Era l'únic que em mantenia viva. Semblava que amb ella al costat pogués arribar on mai ningú ho havia fet. A més, ella també era la que m'havia transmès la meva autèntica afició: omplir de vida els cossos inanimats que es creuaven al meu camí. M'encantava inventar-me la vida dels passatgers que m'envoltaven. Tant si eren bells ancians, com si acabaven de néixer i anaven a conèixer per primera vegada els seus familiars. Tothom del vagó sortia afectat. Tenia 4 anys quan ho vam començar a fer. Em deia que darrere de la capa externa, hi havia persones senceres amagades. I m'ensenyava a destapar-les. Però no sempre era tan fàcil. Hi havia persones que portaven més d'una màscara.

Sempre començàvem pel que tenia més pressa. El miràvem i en qüestió de segons ja teníem ideada una biografia d'una vida, marcada per moments ficticis. Després la comentàvem i, encara que semblava impossible, sempre coincidíem. És increïble com les aparences poden definir íntegres personalitats artificials. Tot i que a mi em semblava d'allò més real, només era una simple connexió entre una àvia i la seva neta. Des del moment en què m'ho va ensenyar, ho feia sempre, inclús quan anava sola. M'agradava comparar existències imaginades de desconeguts amb la meua simple vida. Em deixava veure la importància de cada cosa, i la significació dels meus problemes. A ningú més li exposava les meves descripcions. Ni tan sols a les meves víctimes. Era una de les normes acordades, per no ofendre o danyar mai a ningú. No us creieu que eren cruels, simplement eren el que semblaven. I a vegades com que estem acostumats a no dir les coses pel seu nom, la veritat ens dol.

Per això em fascinava anar amb tren. Em semblava com viatjar a través del temps. Com si les emocions i els pensaments també treballessin per accelerar el tren. I és que molta gent només tenia aquells llargs trajectes per cercar el sentit de la vida. Tot i que també n'hi havia molts d'altres que ni l'aprofitaven. Els destins insignificants eren la millor excusa per agafar-lo.

A mi, des de la pèrdua de la meva acompanyant preferida, cada cop em costava més agafar-lo. Era complicat pujar i ser incapaç de fer el que més m'agradava. Abans ni m'adonava que la majoria aprofitaven les meves distraccions per mirar-me de reüll. Però ara podia percebre fàcilment que la meva mirada malenconiosa i la meva discapacitat eren centre d'atenció de tot el comboi. Semblava que m'analitzessin a mi, en comptes de jo a ells, com solia fer abans. Ara em sentia amenaçada de la meva pròpia arma. L'intentava evitar el màxim possible. Però era l'única opció que tenia si volia fer aquells costosos trasllats.

Aquell darrer significava molt. Només em permetia una última oportunitat. Tot just un canvi, per a veure si l'últim era el definitiu. Però mai vaig arribar a aquella pròxima destinació. Mentre sentia una parella parlar apassionadament, una persona es va asseure al meu cantó. Em va sorprendre perquè no em passava gaire sovint. I és que els que ho feien, era per falta d'espai. I inclús d'altres preferien aguantar tot el trajecte drets. Després em va saludar. No el coneixia. Era un home robust i cofoi. Se'l notava nerviós, i sobretot insegur. Era increïble com amb el pas del temps havia perdut aquella afinitat amb les persones que em transmetien pau i complicitat. En mirar-lo vaig tenir aquelles sensacions que feia tant de temps que no gaudia. De cop, em va començar a parlar com fóssim parents llunyans. Em va explicar que anava a visitar uns familiars, després de deu anys sense tenir-ne contacte. Va esperar-se uns segons, com si volgués confirmar si jo era fiable. I després va continuar dient que havia fet una cosa molt cruel: abandonar covardament la seva família per por de perdre-la. I m'ho va començar a explicar tot des del principi: quan ell era molt jove es va enamorar d'una preciosa noia, i anys més tard van tenir inesperadament un fill. Aquest va néixer amb dificultats, ja que era massa petit. Però després de llargs patiments que el debatien entre la vida i la mort, es va salvar, i va créixer en una infància feliç. Aquells anys van ser els més feliços de la seva vida, tot i que treballaven molt. No tenien gaires diners, però se'n sortien. El problema va ser quan quatre anys més tard, la seva dona es va tornar a quedar embarassada. Ell no volia tornar a passar pel mateix un altre cop i després d'interminables discussions, els va abandonar. Per ell va ser insuportable, però mai es va designar a tornar. Ara, quan ja havien passat deu anys, ja havia crescut mentalment i tenia suficient empatia per donar-se comte de la seva major errada. Llavors hi volia tornar per demanar-lis disculpes, si és que se les mereixia.

Quan va acabar em vaig quedar parada. Aquella història veritablement em va commocionar. No entenc per què m'ho va explicar a mi. Però al veure'l tan sincerat, em vaig veure obligada

a explicar-li també la meua infància. Li vaig explicar moments sense importància que havien passat a ser els meus únics records amb la meua autèntica família. Abans de continuar em vaig replantejar si volia explicar-li aquell tràgic accident, a un aparentment desconegut. Allò havia marcat un abans i un després a la meua vida. No sé per què, potser perquè em sentia indefensa de mantenir aquell tema ocult més temps o potser perquè realment necessitava ajuda, però vaig continuar: *"Malauradament, després quan tenia sis anys jo i la meua família vam patir un fort accident. Tornàvem d'un partit del meu germà de bàsquet, quan un maleït cotxe que anava contra direcció va xocar contra nosaltres. Allà és on vaig perdre els meus pares. I més endavant, a l'hospital, al meu germà i el meu caminar, que és l'únic que m'ha quedat com una cicatriu, i que em manté atrapada en un record infinit d'aquell dia."*

A l'acabar no em va donar cap consol, fet que vaig agrair perquè era el que més odiava. Només es va posar a plorar. Però a plorar com mai havia vist a ningú fer-ho. Vaig sentir com s'agenollava davant meu, recolzant el cap a les meves cames ortopèdiques. Llavors si hagués pogut m'hauria posat a plorar amb ell. Però únicament el vaig poder abraçar. Em vaig adonar per primer cop feia molt de temps que el destí no sempre va a contracorrent. Només amb l'empàtica mirada que ens vam creuar, vaig saber que havia trobat una persona que m'estimaria sense dubtar-ho, i que mai m'abandonaria. Ell seria el pare d'acollida que havia buscat durant tant de temps. I jo, jo seria aquella filla esperada que mai s'havia atrevit a cuidar.